

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie – Polska) – X sp. z o.o., sp. k./Z

(Sprawa C-419/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/7/UE – Zwalczenie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Artykuł 2 pkt 1 – Pojęcie „transakcji handlowych” – Rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela w przypadku opóźnienia w płatnościach dłużnika – Artykuł 6 – Minimalna stała kwota wynosząca 40 EUR – Opóźnienie w szeregu płatności za dostawy towarów lub świadczenia usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy]

(2023/C 35/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: X sp. z o.o., sp. k.

Strona pozwana: Z.

Sentencja

1) Artykuł 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

zawarte w nim pojęcie „transakcji handlowych” obejmuje każdą kolejną dostawę towarów lub każde kolejne świadczenie usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy.

2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 2011/7 w związku z art. 4 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy w jednej i tej samej umowie przewidziano kolejne dostawy towarów lub kolejne świadczenia usług, przy czym zapłata za każdą z tych dostaw lub za każde z tych świadczeń powinna nastąpić w określonym terminie, minimalna stała kwota 40 EUR stanowiąca przysługującą wierzycielowi rekompensatę za koszty odzyskiwania należności jest należna z tytułu każdego opóźnienia w płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 490 z 6.12.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Aquila Part Prod Com SA /Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-512/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia VAT – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Oszustwo – Dowód – Obowiązek dochowania należytej staranności przez podatnika – Uwzględnienie naruszenia wynikających z przepisów krajowych i prawa Unii obowiązków dotyczących bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego – Udzielone przez podatnika osobie trzeciej upoważnienie do dokonywania opodatkowanych transakcji – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do rzetelnego procesu]

(2023/C 35/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aquila Part Prod Com SA

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się ona temu, aby w sytuacji gdy organ podatkowy zamierza odmówić podatnikowi korzystania z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej (VAT) na tej podstawie, że podatnik ten uczestniczył w oszustwie w zakresie VAT typu karuzeli, ów organ podatkowy ograniczył się do ustalenia, że transakcja ta stanowi część zamkniętego łańcucha fakturowania;

do wspomnianego organu podatkowego należy z jednej strony dokładne określenie znamion oszustwa i udowodnienie oszukańczych działań, a z drugiej strony wykazanie, że podatnik brał czynny udział w tym oszustwie lub że wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja powoływana dla uzasadnienia tego prawa była związana z rzeczonym oszustwem, co niekoniecznie oznacza wskazanie wszystkich uczestników oszustwa oraz prowadzonych przez nich działań.

2) Dyrektywę 2006/112

należy interpretować w ten sposób, że:

— nie sprzeciwia się ona temu, aby w sytuacji gdy organ podatkowy stwierdza aktywny udział podatnika w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej (VAT), by odmówić mu prawa do odliczenia, ów organ podatkowy opierał tę odmowę w sposób dodatkowy lub subsydiarny na dowodach wykazujących nie taki udział, lecz okoliczność, że podatnik ten mógł wiedzieć, przy wykazaniu należytej staranności, że dana transakcja była związana z takim oszustwem;

— sam fakt, że członkowie łańcucha dostaw, do którego należy ta transakcja, znali się, nie stanowi wystarczającego dowodu, by wykazać udział podatnika w oszustwie.

3) Dyrektywę 2006/112 w związku z zasadą proporcjonalności

należy interpretować w ten sposób, że:

— nie sprzeciwia się ona temu, aby w sytuacji gdy istnieją przesłanki pozwalające podejrzewać istnienie nieprawidłowości lub oszustwa, wymagano od podatnika zachowania zwiększonej staranności w celu upewnienia się, że dokonywana przezeń czynność nie prowadzi do udziału w oszustwie;

— nie można jednak wymagać od niego dokonania kompleksowych i dogłębnych weryfikacji, takich jakich może dokonywać organ podatkowy;

— do sądu krajowego należy ocena, czy w świetle wszystkich okoliczności danej sprawy podatnik wykazał się wystarczającą starannością i podjął działania, jakich można było od niego rozsądnie wymagać w tych okolicznościach.

4) Dyrektywę 2006/112

należy interpretować w ten sposób, że:

— sprzeciwia się ona temu, aby organ podatkowy odmawiał podatnikowi z tego tylko powodu, że nie wypełnił on obowiązków wynikających z przepisów krajowych lub prawa Unii dotyczących bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego, wykonania prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT);

— niewykonanie tych obowiązków może jednak stanowić jeden z elementów, które organ podatkowy może uwzględnić zarówno w celu wykazania istnienia oszustwa w zakresie VAT, jak i udziału wspomnianego podatnika w tym oszustwie, i to nawet w braku uprzedniej decyzji właściwego organu administracyjnego stwierdzającej takie naruszenie.

5) Ustanowione w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do rzetelnego procesu sądowego

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwia się ono temu, by sąd rozpoznający skargę na decyzję organu podatkowego uwzględnił jako dowód na istnienie oszustwa w zakresie podatku od wartości dodanej lub na udział podatnika w tym oszustwie naruszenie wspomnianych obowiązków, jeżeli ów dowód może zostać zakwestionowany i omówiony w sposób kontradiktoryjny przed tym sądem.

6) Dyrektywę 2006/112 i zasadę neutralności podatkowej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwiają się one praktyce podatkowej polegającej na tym, że do celów odmówienia podatnikowi prawa do odliczenia na tej tylko podstawie, że uczestniczył on w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej, uwzględniana jest okoliczność, iż przedstawiciel prawny zleceniobiorcy podatnika wiedział o okolicznościach stanowiących to oszustwo, niezależnie od mających zastosowanie przepisów krajowych regulujących zlecenie i postanowień zawartej w niniejszej sprawie umowy zlecenia.

(¹) Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – BU/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-564/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Prawa podstawowe – Prawo do skutecznego środka prawnego – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 11 ust. 1, art. 23 ust. 1 oraz art. 46 ust. 1 i 3 – Dostęp do informacji zawartych w aktach wnioskodawcy – Całość akt sprawy – Metadane – Przekazanie tych akt w formie nieustrukturyzowanych indywidualnych plików elektronicznych – Informacje pisemne – Zdigitalizowana kopia decyzji opatrzonej odręcznym podpisem – Prowadzenie akt elektronicznych bez przechowywania akt papierowych]

(2023/C 35/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BU

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

1) Artykuł 23 ust. 1 oraz art. 46 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej